

saa vidt vi havde Indflydelse paa dem. Alle uberettigede Angreb paa Personer og Sager bleve holdte borte. Vi vare saa heldige at have en dygtig og loyal Mand til at besøge den Fælleskorrespondance for Højre, som ogsaa den Gang var nødvendig. Nu synes man at have anskaffet sig en Rosiflengius, der roser over al Maade til den ene Side, saa det ligefrem er vammelt, og til den anden Side bruger Ukvemsord af den allergroveste Art....

Formanden: Det ærede Medlem bruger noget stærke Udtryk.

Dinesen: Naa, ja, ja, jeg skal holde op med selv at bruge disse stærke Udtryk, men jeg skal kun citere en Udtalelse som denne: „Til at begynde med var Hr. Lassen meget ubehersket og voldsom. Hans Stemme var saa høj, at den skurrede og knirkede og knækkede over — det gjorde et rasende Spektakel i Tihørernes Øren. Man fornåm tydeligt, i hvilken Ekstase den vrede Minister var.“

Ja, mine Herrer, jeg er nu meget berørt i dette Øjeblik af den Opgave, jeg har sat mig. Jeg mener, at det er rigtigt, at jeg gør opmærksom paa noget saadant, thi det er ikke den Art Journalistik, der fører til forstandigt Samarbejde hverken i denne Sal eller udenfor. Finansministeren kan tage sig det let; han behøver slet ikke at bryde sig det allermindste om, hvad der saaledes siges, og det er heller ikke fra den Side, jeg ser Sagen, for det vænne vi os jo til her inde, vi tage, hvad der følger med af den Slags. Men de, der ikke tage sig det let, er Finansministerens Parti og hans Venner ud over Landet. De blive ikke stemte for, naar Valgdagen kommer, at stemme i Retning af dem, der ville Medgørighed i dette Ting, naar de blive bearbejdede med den Slags Udtalelser fra konservativ Side. Jeg kunde nævne Tusinde af den Slags Eksempler som det, jeg her har tilladt mig at fremsætte. Jeg mener, at det vilde være klog Politik, at man gav sig til at undersøge, hvordan man gik frem for 16—17 Aar siden, da vi forberedte den Politik, der den Gang fandt Sted, og valgte en tilsvarende Fremgangsmaade for at naa de Maal, man havde sat sig. Samlingspolitikken har man vel nu egentlig opgivet, i hvert Fald synes jeg, der nu udsendes en Parole, der tyder paa, at nu skal den Samlingspolitik ikke følges, som man har talt op og ned om i saalang Tid — og den har sandelig heller ikke været noget værd —, man advarer nu mod

den, og det har jeg i og for sig ikke noget imod, men hvis det paa et kommende Delegeretmøde f. Eks. af det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (N. Andersen), der baade kan ræsonnere forstandigt og tale sympatetisk, blev gjort klart gældende, hvorledes det er, vi staa i det, saa er jeg dog af den Formening, at det kunde have nogen Virkning. Der kunde gøres opmærksom paa de Farer, vort Samfund er udsat for fra de radikale og socialdemokratiske Sider, der kunde foretages en Vurdering af den Kraft, man mener, der er i Befolkningen til at imødegaa de radikale Krav, der rejses fra disse Sider, og der kunde gives en Fremstilling af, hvad der maa være vor patriotiske Opgave i de store Spørgsmaal, der ligge for, og saa kunde der udstedes en Opfordring i Lighed med den, der udstedtes for 16—17 Aar siden, og som kunde bevirke, at der overalt i Landet førtes et hensynsfuldt og sømmeligt Sprog, og at man søgte for fuldt Alvor i fuld Forstaaelse at samle alle de Kræfter i vort Samfund, der kunde samles til at bære en virkelig moderat og konservativ Politik. Vi behøve ikke at tilsidesætte nogen af dem, vi maaske strides med til andre Tider, vi have lagt for Dagen, at vi kunne gøre saadanne Indrømmelser overfor Arbejderne og de smaa i Samfundet, at vi ere det Land i Verden, der er kommet videst i den Henseende, vi behøve ikke at skamme os eller modtage Behrejdelse for, hvad vi have gjort i den Henseende, og vi ville ogsaa være i Stand til at gaa endnu videre frem i samme Retning. Dette mener jeg, der kunde gøres, og gøres med Nytte, men fortsætter man med den eksklusive, fornemme, ensidige Politik, og fortsætter man med et Bladsprog som det, jeg her har tilladt mig at gøre opmærksom paa, saa gaar det den anden Vej, det kan man være fuldt overbevist om.

Naar det er gaaet saaledes tilbage med alle konservative Retninger, som det er gaaet i de forløbne Tider, har det derfor sin ganske naturlige Grund i det, jeg her har tilladt mig at anføre for Dem. Jeg har den Formening, at vor Befolkning er lige saa konservativ, lige saa villig til, at der nu føres resultatfulde Forhandlinger, som den var, da den stemte ved Valgene i 1892 og skabte det Flertal, der da var kommet til Stede. Men man skal ville det! Dette retter jeg imidlertid ikke alene til den Side, til hvilken jeg i dette Øjeblik har talt, det retter jeg selvfølgelig tillige til andre Sider i Salen, men jeg mener, at naar det egentlige,